

Határtalan program: Erdély 7. osztály

Útinapló

A tanév végéhez közeledve a Rumi Rajki István Általános Iskola hetedik osztályos tanulójának lehetősége nyílt egy tanulmányi kirándulásra Erdélyben a „Határtalanul” pályázat keretében. A hat napos kiránduláson az egykori „Nagy-Magyarország” egyik legszebb részét ismerhettük meg. Május 20-án kora reggel az iskola előtt gyülekeztünk és inentől kezdetét vette a nagy kaland.

1.nap: 2024. május 20. hétfő

Rum -Bucsa - Király-hágó – Nagyvárad - Tordai-sóbánya - Tordai-hasadék - Szék

Rumból, a Rumi Rajki István Általános Iskola elől indultunk a kora hajnali órákban. Még sötét volt, amikor a 4 órai gyülekezőn találkoztunk osztálytársainkkal, az ismerős busszal és vezetőjével, valamint a kísérő pedagógusokkal. Elbúcsúztunk szüleinktől és indultunk a „hosszú útra”. Az osztályból kevesen jártak még ez idáig Erdélyben, így nagyon kíváncsiak voltunk, hogy milyen lesz az előttünk álló 6 nap. Előző évfolyamok beszámolóit, felkészítő órák, különféle Erdélyhez kapcsolódó témák feldolgozásához gyűjtöttünk ismereteket, de már nagyon vártuk, hogy saját élményeket szerezhessünk.

Több órás utazás után léptük át a határt, majd az első megállónk Királyhágó volt, ahol hűvösebb idő várt minket. Megérte a kilátásért megállni, „Erdély kapujában”, ahol szép völgyeket láttunk, megcsodálhattuk a hely természeti értékeit. Újra buszra szálltunk és elindultunk Nagyvárad felé. Nagyváradon megnéztük a

Székesegyházat, az előtte álló Szent László szobrot és itt csatlakozott

hozzánk idegenvezetőnk.

Ezután a Tordai sóbányába

mentünk, melyet a világ 25

leghihetlenebb látványossága közé

választották; nem hiába, minket is teljesen lenyűgözött a sóbánya látványa! A föld alatt nemcsak a természet páratlan só-csodáival, de óriáskereket, csónakázótavakat, fürdésre alkalmas barlangi sós tavakat is láthattunk. A sóbánya napjainkban turisztikai központ, gyógyhely. A benti hőmérséklet 10-12 Celsius fok volt. Majd a tordai hasadéknál folytattuk útunkat. A hasadékhoz kötődő Szent László legendát is felelevenítettük,

ez számunkra azért is fontos, mivel a rumi templom védőszentje is Szent László, s az oltár faragott domborműve ezt a jelenetet is ábrázolja. A sok buszozás után jólesett a séta. A mintegy két kilométer hosszú szakaszt szűk utakon, kapaszkodók segítségével, függőhidakon keresztül tettük meg. Ezen a napon csaknem 700 km-t utaztunk, de az útközben tett megállók miatt nem tűnt olyan hosszúnak.

2. nap: 2024. május 21. kedd

Szék - Szováta - Parajd - Korond - Farkaslaka - Szejkefürdő – Székelyudvarhely

A reggeli ébresztő után a széki Muskátli Panzióban megreggeliztünk, utána elindultunk Misi bácsi Csipkeszegi Táncházát és Múzeumát megnézni. Számunkra nagyon érdekes volt ez a kiállítás, ahol rengeteg népi használati tárgy, fotó és számtalan táncoscsizma volt. Az idős bácsi elmesélte nekünk a táncház és a csizmái történetét, melyet nagy figyelemmel és érdeklődéssel

hallgattunk. Rácsodálkoztunk, hogy ő, aki egy holland ember, itt telepedett le, s milyen sokat tesz azért, hogy a magyarság művészeti emlékeit összegyűjtse, megőrizze és életbe tartsa hagyományait.

Útunkat Szováta irányába folytattuk, ahol körbesétáltuk a Medve-tavat, s közben megcsodáltuk az itt lévő sókarsztokat, ami számunkra újdonság volt, ilyen képződményt korábban nem láttunk. A településen nagyon szép villák sora előtt mentünk el, látszott, hogy sokan jönnek ide pihenni, kikapcsolódni, igen jelentős az idegenforgalom is.

Következő állomásként a Dévai Szent Ferenc

Alapítvány szováta Szent József Gyermekotthonában jártunk, ahova a nehéz helyzetbe kerülő gyerekeket fogadják be és segítik őket, hogy tanulni, dolgozni tudjanak. Közösségi életüket szakemberek irányítják, akik fontosnak tartják, hogy felnőtt korukra önálló, az életben eligazodó felnőttek legyenek.

Számunkra meglepetés volt, hogy ott jártunkkor Bőjte Csaba is ott tartózkodott, aki szívesen találkozott osztályunkkal. Csoportképünkön is látható.

Terveink szerint Parajdra indultunk, ahol a sóbányát szerettük volna megnézni, de sajnos beázott, ezért zárva volt. Szívesen megnéztük volna, mert sokat hallottunk erről a bányáról, ahol a légúti betegségek gyógyítására alkalmas térben játszótér, kápolna... és egyéb szolgáltatások elérhetőek. Következő állomásunk, Korond egy nagyon érdekes hely volt számunkra.

Egyrészt

Tófalvi Csaba várt minket, aki egy helyi sóvágó, ő a só felhasználásáról tartott számunkra bemutatóval összekötött rövid előadást. Ezután vásárolhattunk a településen. Természetesen a vásár nagyon tetszett nekünk, itt lehetőséget kaptunk ajándékokat venni a szülőknek és magunknak. Az utca két oldalán főként kézműves termékeket árultak, amelyeket az ottani lakosok készítenek, próbálva

megőrizni a kultúrájukat.

A közeli Farkaslakán megkoszorúztuk Tamási Áron síremlékét, és a kettős kopjafát is megnéztük.

Utána Szejkefürdőn sétálhattunk a Mini Erdély Parkban, amely a számos kicsinyített várat, kastélyt és egyéb épületet mutat

be, még egy játszótérrel,

kisvasúttal is várja gyerekeket. Felkerestük a park szomszédságában levő Orbán Balázs síremlékét, amihez szépen megmunkált székelykapuk során át vezetett az új térkövel kirakott út. Az emlékműnél egyik osztálytársunk a megemlékező sorokat felolvasta és elhelyeztük az emlékezés koszorúját.

Második estén már Székelyudvarhelyen szálltunk meg a Hintó Panzióban, ahol meleg vacsorával fogadtak minket.

3. nap 2024. május 22. szerda

Székelyudvarhely –Máréfalva - Homoródfürdő - Csíkszereda - Gyimesbükk - Csíksomlyó – Székelyudvarhely

Reggel Székelyudvarhelyről indultunk el. Egész nap meleg, napos idő kísért minket. Első megállónk Máréfalván volt, ahol 95 faragott és festett székelykaput lehetett látni. A hagyományos építkezést őrző kékre meszelt, tornácos székelyházakat is láthattunk még egy-egy udvarban. Fényképen örökítettük meg csoportunkat az óvoda előtti és a községházát díszítő kapukkal. Homoródfürdőn a Lobogó- és a Mária-forrás található. Többen jöttek a borvízforráshoz flakonokkal a környékről a „gyógyító” hatású vízért. Közülünk csak egy-két fő merte megkóstolni a gyomor- és bélrendszeri problémákra ajánlott vöröses színű vizet, az ott előforduló borviznek szerintük furcsa íze volt, kissé vasas és keserű.

Csíkseredán először a Petőfi szobrot koszorúztuk meg, ahol két

osztálytársam is Petőfi verseket szavalt el. Ezután a mellette álló Mikó várat néztük meg, ahol a Csíki Székely Múzeumot és az időszakosan látogatható; a Fejedelmek aranya – Uralkodói reprezentáció Erdélyben kiálltást tekinthettünk meg. Érdekesesek voltak a gyűjtemények, nekem leginkább a híresebbereket megszólaltató képek tetszettek, illetve, hogy korhű ruhákat vehettünk fel.

Csíkсомlyón az első utunk a Barokk templomhoz vezetett, amit belülről nem néztünk meg, mert a hétvégi csíkсомlyói búcsú utáni munkálatok voltak, így csak kívülről csodálhattuk meg. Ezután megnéztük a búcsújáró helyet és a hármastoltár.

Mire felértünk a dombra, kicsit elfáradtunk, de a szép táj nagyon tetszett mindannyiunknak. A hármastoltár

előtt elénekeltünk a Székely és a Magyar Himnuszot is és elindultunk lefele vezető úton, ahol még a Barátok fürdőjét felkerestük. Buszra szállva indultunk tovább Gyimesbükkre. Kicsit borús idő kísért minket. Megnéztük az 1000 éves határt, s elhelyeztük az emlékezés szalagját. Az itt álló vasúti őrház is megnéztük, mely kívülről nagyon hasonlított a Rum mellett, közelünkben lévő Csempezkopácsi vasúti épülethez. Egy idősebb bácsi, Bilibók Ágoston magángyűjtő fogadott minket, aki részletesen mesélt az Őrház történetéről, megmutatta nekünk a kiállítását, amit hosszú

évek alatt gyűjtött össze, s ma is folyamatosan bővül. Csodálva és érdeklődve néztünk végig a vasúttörténetet bemutató gazdag gyűjteményt. Az őrház alatt található volt egy bunker is, ahol katonai fegyverek és öltözékek voltak kiállítva. Izgalommal merészkedtünk be a szűk járatba. Még szerettük volna megnézni a Rákóczi várat, de még felújítás miatt zárva volt.

Ezt követően tértünk vissza Székelyudvarhelyre, ahol az Emlékezés Parkját kerestük fel. Koszorúzásra,

megemlékezésekre került sor. Érdekes, hogy a park szobrai nagyrészt a beiskolázási körzetünkben Zsenyén élő három szobrászművész Blaskó János, Lessenyei Márta, és Tóth Emőke készítette. Rövid városnézéssel ismerkedhettünk meg Székelyudvarhely nevezetességeivel.

4. nap 2024. május 23. csütörtök

Székelyudvarhely - Gyergyószentmiklós - Békás-szoros - Gyilkos-tó - Külszíni bánya kiállítás – Székelyudvarhely

Az előző napokhoz hasonlóan a svédasztalos reggeli elfogyasztása és a hideg csomag felvétele után

nekivágtunk a napi program megvalósításának. Az első megálló a nap során Gyergyószentmiklós volt. Itt először a Tarisznyás Márton

Múzeum udvarában látható kiállítást tekintettük meg. Érdekes gépeket láthattunk, a fiúknak nagyon tetszettek, a régi idők járművei, mezőgazdasági gépei. Az Örmény római katolikus templomot kerestük fel, ahol a gondnok érdekes történeteket mesélt nekünk az örmény népről, a templomról, majd ezt követően még a toronyba is felmehettünk. A következő állomáson nagyon jól éreztük magunkat. Sütött a nap, csodás táj

vett minket körül, a Békás-szoros lenyűgözött minket hatalmas szikláival. A Békás-szoros bejárása után körbesétáltuk a Gyilkos-tavat is. A vízi- és vízparti élővilág, a tóból kimagasodó famaradványok, a tó melletti hegy elvarázsolt minket. Kialakulásának mondáját is megismertük, akár csak számtalan legendát, mely a kirándulásunk egy-egy állomásához kapcsolódott. A szállás fele indulva megnéztük még a külszíni bánya kiállítást, ahol andezitet és egyéb ásványi anyagokat bányásztak. Zeteváralján érdekes volt a völgyzáró gát és a víztározó megtekintése. A gáton állva két teljesen más képet

láthattunk. Míg jobb oldalon egy hatalmas víztömeg volt, bal oldalon egy gyönyörű zöld völgyet láttunk, a távolban hegyek-dombok vonulatával.

Ezen a napon is nagy távolságokat jártunk be, 200 km-es utazás és több tízezer lépés megtétele után kellemesen elfáradva tértünk vissza Székelyudvarhelyre.

5. nap 2024. május 24. péntek

Székelyudvarhely - Ivó - Madarasi-Hargita
–Székelyudvarhely- Magyarfenes

Ötödik napon, bőröndjeik bepakolása után a székelyudvarhelyi szállásról indultunk aznapi túránkra. Egyenesen a Madarasi-Hargitára mentünk. A Madarasi-Hargitáig hosszú utat tettünk meg busszal, közben gyönyörködhettünk a tájban. A menedékháztól gyalogtúra

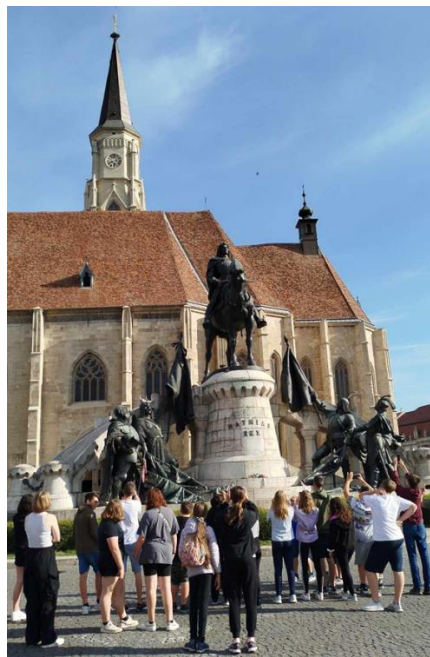
váltottunk, cél a csúcs elérése volt. Szerencsénkre tiszta idő várt ránk, gyönyörű panoráma tárult elénk, a Kárpátok vonulatai jól kirajzolódtak, bár a szél nagyon erősen fújt, de minket nem zavart. A kopjafák sokasága

közt keresgélünk ismerősöktől származó emlékeket. A székely himnusz meghallgatása és éneklése után nemzeti színű szalagot helyezünk el a turulmadaras emlékműnél. A túra után a menedékházban elfogyasztott kiadós ebéd után Ivón keresztül folytattuk a buszos kirándulást Székelyudvarhely irányába. Még szabadidőt kaptunk a városban, mielőtt elindultunk utolsó szállásunkra, Magyarfenesre.

6. nap 2024. május 25. szombat

Magyarfenes – Kolozsvár - Körösfő – Csucs – Ártánd –Rum

A szállás elhagyása után Kolozsvár történelmi központja fele indultunk. A magyar népesség, közös történelmünk emlékeit őrző város nevezetességeit kerestük fel. A Házsongárdi temetőben számtalan magyar kötődésű híres ember nyugszik, a különféle síremlékek változatos képet mutattak. Megnéztük Mátyás király lovas szobrát, a mellette levő Szent Mihály templomot kívül és belülről is megcsodálhattuk. A településhez

valamely módon kötődő híres emberekről (történelmi alakok pl.: Kinizsi Pál, Báthory István; irodalmi személyek pl.: Dsida Jenő, Kriza

János...) megemlékeztünk, Mátyás király szülőházát is megnéztük. Meglepetésünkre nem egy vár vagy kastély,

hanem egykori fogadó épülete volt. A város alaposabb megtekintésére most azonban nem volt több időnk, mivel indulnunk kellett hazafele. Körösfői emlékek felelevenítésére is sor került, majd siettünk tovább.

A következő állomás Csucsán volt, ahol Ady emlékszobát néztük meg, hallhattunk, olvashattunk Ady Endre életéről és verseit. A hajdani Boncza-kastély, Ady Endre Csinszkájának családi kastélya volt, mely jelenleg Goga Emlékmúzeum. Egy szép 16. századi fatemplomot is megnéztünk itt.

Csucsá elhagyása után indultunk hazafele. A határátkelés után, még sok órának kellett eltelnie, mire haza értünk. A hosszú utat zenehallgatással, pihenéssel töltöttük el. 8 óra körül értünk haza, szüleink már vártak minket az iskola előtt.

Kissé fáradtan, de élményekkel gazdagon szálltunk le a buszról. Azóta is sokat beszélgettünk az Erdélyben töltött napokról, szívesen mesélünk élményeinkről. Valamennyien azon a véleményen vagyunk, hogy nagyon örülünk, hogy részt vehettünk ezen a kiránduláson, sokkal jobban sikerült, mint előre gondoltuk, a napok nagyon gyorsan elteltek!

Szerintem mindenki nevében mondhatom, hogy csodálatos élmény volt ellátogatni, azokra a helyekre, amelyek egykor Magyarországhoz tartoztak. Ugyanakkor meglepő volt számunkra, hogy az ott élő magyarok ennyire kiállnak a magyar kötődésükért és fontosnak tartják magyarságuk megőrzését! Szívesen elmennénk újra! Köszönjük, hogy részesei lehettünk a Határtalanul programnak!